

Atila.

Na vztoku je vstala vojska strašná
kot morje od meje do meje neba.

Mogočno vojskó je kralj Atila zbral, —
vse zemlje zapada bo zavojeval.

„Zdaj grem, zlatolasa Frankinja ti,
ti izmed vseh žen najmilejša mi!

Zdaj pojdem po slavo na daljni zahod
in setev krvavo sejal bom povsod,

in kadar se vrnem, vse zemlje vladar,
najdražji zaklad njen prinesem ti v dar!“

Ó, tlele so Atili temne oči
in poljubi njegovi so bili strašni.

In šel je po slavo na daljni zahod
in setev krvavo sejal je povsod,

in ko se je vrnil, vse zemlje vladar,
prinesel je ljubici svoji v dar

krvave in blede vse krasne glavé
vseh vitezov mladih iz tuje zemljé.

In ko položili so zadnjo pred njo,
zakrila je, Frankinja sinje oko

in bleda kot sneg in drhteča kot trst
se je zgrudila k ljubčevi glavi na prst.

Zaboden poginil je Atila kralj
še tisto noč, ko je pri Frankinji spal.

Vladimir Levstik.

Moja pesem.

Nebo, nebo kot moder vrt
in zemlja mlada pisan prt
in solnce kakor čolnič zlat, —
le jaz proklet sred srečnih trat!

Jaz hodim tod vse dni, noči
in v brazde sejem srčno kri,
a sinj ne zna, ne polja klas,
kaj v temni duši nosim jaz!

Vladimir Levstik.

Rdeči nagelj.

Jaz ti utrgam en nagelj rdeč.
Ko se ne bova videla več,
nagelj na tvojih bo prsih strohnel,
jaz pa pocestno bom žensko objel.

Glej, svet ima pač mnogo reči,
da se v njih črna žalost zgubi.

Al kdor tebe v mislih ima,
samo še greh mu tolažbo da.

A. Gradnik.

